

lavt. Det forekommer mig at være en ret praktisk Maade at løse det paa. Vi se her i denne Skrivelse fra Sygekasserne, at nogle ere bange for en høj Aldersgrænse, medens der er andre, der sige: Lad os i hvert Fald i Overgangstiden have Lov til at gaa lidt højere, og hvorfor saa ikke indrømme dem denne Frihed? Det forekommer mig ogsaa at være en praktisk Løsning. — Endelig stod der i det oprindelige Forslag en Bestemmelse om, at de, der lide af kroniske eller uhelbredelige Sygdomme, ikke kunne optages som Medlemmer. Her har man nu sat ind, at de kunne optages, men naturligvis ikke saa Hjælp for den Sygdom, som er uhelbredelig. Nu kan man jo spørge: Er det ikke farligt? Men det forekommer mig slet ikke at være farligt sammenholdt med § 19. Det er en Paragraf, som omhandler, hvilke Bestemmelser der kunne optages i Kasserens Vedtægter. Der staar netop under Litra 5, at Personer, der lide af en kronisk eller uhelbredelig Sygdom, som medfører en væsentlig Indskrænkning i deres Arbejdsdygtighed, ikke kunne optages. Det er altsaa overladt til Kasserne selv, om de ville have denne Bestemmelse eller ikke. Det forekommer mig ogsaa meget rimeligt, at man overlader den Slags Ting til Vedtægterne, og Kasserne kunne altsaa sige: Vi ville ikke have dem, vi tør ikke have dem, vor Erfaring er, at det vil blive for byrdefuldt. Men hvorfor forbyde dem at tage Medlemmer, der lide af den Slags Sygdomme, naar de mene at kunne gøre det?

Saa er der § 8, den oprindelige § 6. Den har ikke været forhandlet færdig her i Tinget; vi bleve ikke færdige med den, der var i det mindste flere af os, det husker jeg fra Udalget, der ikke vare tilfredse med de Bestemmelser, der bleve truffene der. En videre gaende Bestemmelse blev truffen i det andet Stykke i det oprindelig forelagte Lovforslag. Man siger nu, at naar et Medlem flytter fra et Sygekassedistrikt til et andet, skal hans Alder ikke være til Hinder for, at han kan optages i en anden Kasse. Der stod tillige i det oprindelige Forslag, at hans Helbredstilstand ikke skulde være til Hinder, men at den gamle Sygekasse efter Regning skulde udrede Bidraget til den ny Sygekasse. Denne Bestemmelse frygtede man for, navnlig fra Landkasserens Side. Man frygtede for, at naar et Medlem flyttede fra en Landres til København eller en Røbstad, hvad der ofte hændes, og hvor de Ting, som Kassen yder, ere større, dels Bengebidraget og dels Helbredelsesmidlerne, skulde det blive byrdefuldt for de smaa Kasser, at Regningerne som de

fil, skulde blive for store. Jeg indrømmer, der er nogen Fare derved, og jeg ved ikke, om det vil være rigtigt at tage Stykket op i den Form, det havde tidligere; men det forekommer mig dog, at det kan ikke gaa an, at en Mand, naar han flytter ind til Byen fra Landet eller omvendt, skal være afstaaen fra Sygekasserne, fordi hans Helbred er mindre godt. Der kan jo være tvingende Nødvendighed for, at han maa flytte, og at han saa skal være afstaaen fra at kunne blive Medlem, efter maaste at have været Medlem af en Sygekasse i mange Aar, det forekommer mig er ubilligt og urimeligt; selv om ogsaa kun meget saa rammes deraf, saa synes jeg dog, at det ikke vil være rigtigt at ramme disse saa.

Bestemmelsen i § 10 om, at der ikke behøver at erlægges Indskud, og naar et saadant erlægges, da skal dette gives til Reserverefonden, synes den højtærede Indenrigsminister jo ikke videre om. Jeg maa tilføje, at jeg for mit Vedkommende synes, at det er en meget nyttig Bestemmelse; jeg tror, at man alle Vegne vil forlange Indskud, ligesom man vist gør det de fleste Steder nu, og at det vil blive givet til Reserverefonden, forekommer mig netop at være meget godt. Man har da Sikkerhed for, at der bliver ydet noget til Reserverefonden. — En anden Hovedbestemmelse, der har været Genstand for Dmtale saa vel af den højtærede Minister som af den sidste ærede Taler, er § 17, den tidligere § 14. Det oprindelige Forslag lød jo her paa, at der skulde ydes baade Lægehjælp, Medicin og en daglig Bengehjælp saa vel som Sygehushandling, hvor en saadan var fornøden. Medicin har man jo været enig om at sætte uden for i dette Ting ligesom ogsaa om at gaa videre i Retning af at lade Sygekasserne ordne deres Forhold, som de selv ville. Det er ikke saa Sygekasser, der allerede nu yde Bengehjælp, altsaa ikke Læge og Medicin, nemlig $\frac{2}{3}$ af det hele Antal. Den største Del af disse findes vel i Jylland, jeg antager, det er over Halvdelen; jeg har ikke set det efter, men jeg tror ikke at huske meget fejl, naar jeg siger, at over Halvdelen af dem findes i Jylland. Hvorfor skal man nu, naar Sygekasserne mene, at dette er det bedste, tvinge dem ind paa noget andet? Dette Ting har egentlig ogsaa vist sig villigt til at gaa samme Vej ved at indsætte en Bestemmelse, som den højtærede Minister mente var midlertidig. Jeg tror nu nok, at denne Bestemmelse vil blive vedvarende i sin Midlertidighed, og der stod heller ikke det mindste om, at den var midlertidig. Det var i Grunden ganske den samme Frihed, som